

Med forslaget vil amsankenævnene i en del af sociale sager blive eneste ankemulighed, og det skønnes derfor hensigtsmæssigt, at antallet af nævnsmedlemmer udvides således, at amtsrådet skal udpege 3 medlemmer, og således at en af disse skal have bestået juridisk, statsvidenskabelig eller økonomisk eller dermed ligestillet eksamen, svarende til de uddannelsesmæssige krav, der stilles til styrelseschefen og ankecheferne i den sociale ankestyrelse.

I fortsættelse heraf foreslås endvidere, at afgørelserne i amsankenævnene træffes ved almindelig stemmeflerhed, og at formandens stemme i tilfælde af stemmelighed er afgørende.

Forretningsordenen for amsankenævnene og for den sociale ankestyrelse vil blive ændret i nødvendigt omfang, og der vil blive udsendt vejledninger til borgerne, til de sociale myndigheder og til amsankenævnene om, hvorledes reglerne tænkes anvendt, således at socialforvaltningerne og amsankenævnene kan yde bistand til personer, der ønsker at indbringe en afgørelse for en højere instans.

Forslaget sigter navnlig til at lette sagspresset i den sociale ankestyrelse. Spørgsmålet om forbedringer af ankesystemet rækker imidlertid videre og med henblik på at tilvejebringe et mere dybtgående vurderingsgrundlag for mulighederne for at effektivisere ankesystemet har socialministeriet besluttet at nedsætte et udvalg, der inden for en kort tidsfrist skal overveje og stille forslag om, hvorledes forretningsgangen i revaliderings- og pensionsnævnene, amsankenævnene og ankestyrelsen kan effektiviseres og smidiggøres, bl.a. med henblik på at nedbringe sagsbehandlingstiderne i ankeinstanserne. I disse overvejelser vil bl.a. indgå mulighederne for begrænsninger i adgangen til at indbringe sager for ankeinstanserne, og for at fastsætte regler, hvorefter formanden for nævnene og ankecheferne bemyndiges til at træffe afgørelser i sagerne. Det vil også være naturligt, at udvalget i denne sammenhæng tager spørgsmålet om indførelse af en remonstrationsordning op, dvs. en ordning hvorefter det sociale udvalg eller evt. forvaltningen efter bemyndigelse skal vurdere sagen på ny, inden den behandles af ankeinstanserne. Også spørgsmålet om at tillægge en anke til ankestyrelsen opsættende virkning, samt evt. overførsel af sekretariatsopgaverne for amsankenævnene til statsamtet, vil være et sådant udvalgs opgave.

Under udvalgsbehandlingen af det tidligere fremsatte lovforslag om begrænsning af klageadgangen blev der rejst spørgsmål om indførelse af regler om remonstration, om afskærelse af kom-

munernes adgang til at indbringe principielle sager for ankestyrelsen og om afskærelse af adgang til at indbringe opholdskommunesager for ankestyrelsen. En arbejdsgruppe nedsat af socialministeriet har herefter nærmere undersøgt disse spørgsmål.

Denne arbejdsgruppe har afgivet en redegørelse om de rejste spørgsmål, og den finder ikke, at det er hensigtsmæssigt at gennemføre forslagene.

Socialministeriet kan på det nu foreliggende grundlag tilslutte sig disse betragtninger. Forslagene må dog vurderes i en bredere sammenhæng, hvori andre muligheder for effektivisering indgår. Socialministeriets endelige stillingtagen må derfor afvente resultatet af den fornævnte arbejdsgruppes arbejde.

Om de *administrative og økonomiske* konsekvenser af en gennemførelse af lovforslaget kan oplyses, at ankestyrelsen i 1982 behandlede ca. 10.000 sager. Heraf vedrørte ca. 75 pct. afgørelser truffet af revaliderings- og pensionsnævnene, sikringsstyrelsen m.v. og ca. 5 pct. afgørelser truffet af Københavns og Frederiksberg kommuner, i hvilke ankestyrelsen var 1. ankeinstans.

Det område, der vil blive berørt af de foreslåede regler, udgjorde ca. 2.000 sager, heraf ca. en tredjedel indbragt af kommunerne og to tredjedele af de personer, afgørelserne vedrørte. Der er en stigende tendens i antallet af sager, og med uændrede regler må det ventes, at tallet fortsat vil stige bl.a. som følge af ændringer i den sociale bistandslov. Ved gennemførelse af de nye ankeregler skønnes antallet af sager i ankestyrelsen at falde betydeligt, muligvis til ca. 500. Dog må det i en overgangsperiode forventes, at det i en del tilfælde vil blive forsøgt at få ankestyrelsen til at optage en sag til egentlig behandling, og at ankestyrelsen må anvende nogen tid til gennemgangen af sådanne sager. Det påregnes, at kun få sager, ca. 200, når frem til egentlig realitetsbehandling. Antallet af sådanne sager vil næppe være konstant, men må antages at stige, når der har været gennemført ny lovgivning og derefter at falde, efterhånden som tvivlsspørgsmålene bliver løst. Forslaget vil således indebære en nedgang i ankestyrelsens tidsforbrug for sagsbehandlere og ankechefer, dels på grund af nedgangen i antallet af sager, dels på grund af, at kun få af disse, formentlig ca. 200, forventes at skulle gennemgå en egentlig realitetsbehandling i ankestyrelsen. I første omgang forventes de ledige ressourcer anvendt til behandling af sager, i hvilke ankestyrelsen er første klageinstans, med det formål at nedsætte ventetiderne for afgørelserne. Når dette er sket, vil ankestyrelsens ressourcer blive justeret i forhold til den forventede sagsmængde.